

Dr Daniela Cojocariu

contact@psiho-consult.com

<http://www.psiho-consult.com>

Telefon: 0740.569.303

Vindecătorul

Vindecătorul este cel ce s-a vindecat pe sine, și s-a unit cu vindecătorul din El. Este omul întregit Eu-sine și care funcționează în deplină armonie. Iubește Cerul, iubește oamenii, iubește natura, iubește Lumina. De aceea nu vindecătorul ne vindecă, ci omul sănătos (vindecător) din noi. Deci “miracolul” vindecătorului este implicarea, recunoașterea și respectul față de omul sănătos din spatele omului bolnav. Este convorbirea tainică între Om-Om. Omul bolnav este cel Dezbinat în sine. Omul sănătos fiind nesatisfăcut de comportamentul și deciziile Eu-lui se retrage. Sinele își abandonează Eu-l lăsându-l pe cont propriu. Este conflictul interior între omul sănătos (sine) eternul și omul bolnav (Eu) muritorul. Întregul Eu-sine ar vindecătorului apelează la acest om sănătos (sine) din celălalt convingându-l să se implice în procesul vindecării. Asta înseamnă conștientizarea celui bolnav că trebuie să-și schimbe viața (atitudinea, gândirea, obiceiurile ...) și să se pună în acord cu dorințele, aspirațiile și misiunea omului sănătos (sine) din El. Omul bolnav va trebui să-și recunoască, să-și respecte, să-și iubească și să colaboreze cu omul sănătos din el. Vindecătorul este astfel doar un consilier, un diplomat care va pune (sau nu) capăt pe căi amiabile unui război distructiv din Celălalt în funcție de schimbările pe care acesta din urmă le va face. Va putea face asta pentru celălalt, căci mai întâi a reușit pentru sine. Atenție! Nu vă încredeți în “vindecători” bolnavi! Aceștia nu sunt decât niște escroci. Viața nu poate fi furată și nici păcălită. Toți acești escroci se vor confrunta la un moment dat cu propriile boli. Deci nu vă amăgiți.

Cum reconoaștem un Vindecător Adevărat? Este cel care nu mai are examene de dat și care și-a încheiat Școala pentru a putea fi Învățător. Nu este cel Mare, nu este cel Renumit, nu este cel Bogat. Priviți-i ochii! Sunt vii, puternici, plin de iubire și lumină. Chipul le este tânăr (fără vârstă), trupul sănătos și armonios. Are mișcări dezinvolve, sigure și ghiduse. Se joacă. Se joacă cu el, cu voi și cu viața. Viața lui este o joacă și este un răsfățat al ei. Câtă înțelepciune este într-un copil mare, nu-I așa? Vă face să vă simțiți iubiți, prețuiți, valoroși, confortabil. Nu impune reguli, nu vă cere conformitate, nu ține la etichete. Deși foarte sociabil, nu dă doi bani pe conveniențele inventate de

snobi, decât în măsura în care acestea se supun bunului simț. Este cel care vă descătușează de penibil, ridicol, “trebuie”, “nu se face”. Este cel care vă învață jocul și cum să vă jucați. Jucăuș (dar cunoscător al legilor jocului), jovial, inepuizabil și schimbător. Atenție, nu instabil ci mișcător! Vă aduce argumente prin propria lui viață, vă mărturisește “miracolele” trăite, se dezvăluie și vă citește în același timp. Este omul care își permite luxul de a se arăta, de a se dezvălui pentru că nu mai are nimic de ascuns. Este omul liber de secrete. Este un mesager. Vă sperie cât de deschis este? Înseamnă că aveți prea multe secrete înghesuite în inima și mintea voastră. Vă contrariază nonșalanța și permanenta lui mișcare în căutare? Înseamnă că voi ați uitat să mergeți. Vă intrigă buna lui dispoziție și siguranța cu care vă citește? Înseamnă că sunteți surzi, orbi și nu știți nimic despre voi. Vă copleșeste fericirea lui? Înseamnă că vă trăiți nefericirea cu orice preț, fără puterea de a vă despărți de ea. Este omul sănătos care și-a câștigat dreptul la sănătatea plină de fericire și la o viață bogată (împlinită). Nu e un îmbogățit, nu are averi, dar nu duce lipsă de absolut nimic. Pentru El totul este un Dar. Primesc ca să dau, și dau ca să primesc. Este cel care s-a aruncat în râul vieții și care curge odată cu acesta. Nimic nu-l sperie, nimic, nu-l tultubă peste măsură, încât să uite de sine sau de El. Supărarea lui este exterioară, o reacție la neputința lui și a celorlalți de a face mai mult și mai fericit. Dezamăgirea lui este recunoașterea propriei limite, având dorința permanentă de a o depăși. Este sufletul mare care abia își încape în corp. Nevoia unuia este mare, putința celuilalt este mică. Fiecare treaptă cucerită duce la o altă treaptă presimțită. Este cel care nu caută un capăt, care nu caută un sfârșit, pentru că el are înțelegerea Vieții. Știe că viața este nesfârșită și fără capăt. Este visătorul, pionierul, veșnicul călător și căutător. Bucuria lui este Drumul, fericirea, iubirea lui și a celorlalți. Este cel care poate schimba lacrimile în zâmbet, este cel care alungă tristețea din inima noastră, fără să știm cum, este cel care ne face să ne simțim bine și liniștiți cu ceea ce suntem, chiar dacă nu ne vedem. Este cel prin care ne percepem mai buni, mai frumoși, mai generoși. El este cel care ne învață că toate au un preț și ne învață să avem așteptările darurilor pe care noi înșine am reușit să le dăruim. Ne topește iluzia “generozității” noastre egoiste, arătându-ne cum funcționează viața. De ce viața ne-ar dăruia ceva dacă noi vrem totul fără să dăm nimic? De ce alții ne-ar da, dacă noi nu putem și nu vrem să le dăm? Ce ne îndreptățește egoismul nostru? “Vreau să primesc! Să dau? Nu, nu se poate mai puțin? Nu se poate chiar deloc? Pentru că nu prea am, pentru că am puțin!” Și astfel se împlinește ceea ce ne-a avertizat Iisus. “Celui care are I se va mai da, iar celui ce nu are și puținul acela i se va lua”. Dacă nu avem să dăm, să nu cerem să primim! Ne vom osândi singuri! Și nu numai că nu vom primi nimic, dar vom și pierde ceea ce credem că avem. Deci vom fi din ce în ce mai săraci și ... mai bolnavi.

Porțile

Prima poartă, 1990, a doua poartă 2000, a treia poartă 2010, a patra poartă 2012, sunt șanse oferite de către Cer Pământului pentru a deveni. Pământul în sine și viețuitoare lui au înțeles mesajul și au început să se miște în sensul transformării. Pentru oameni însă a fost mai dificil. Fiecare a avut propria atitudine, propria înțelegere (neînțelegere), propria înfăptuire. Care au fost acestea și cu cum au ales unii și alții să fie?

1. Startul nebunilor.

I. Poarta 1990:

- Sărăcie exterioară
- Sărăcie interioară

II. Poarta 2000:

- Sărăcie interioară
- Sărăcie exterioară

III. Poarta 2010:

- Sunt cei morți înainte de a muri, hologramele, zombii.

2. Startul fals cu pierdere.

I. Poarta 1990:

- Îmbogățire exterioară cu sărăcie interioară

II. Poarta 2000:

- Îmbogățire exterioară cu sărăcie interioară

III. Poarta 2010:

- Probă de sfârșit cu boală, moarte sufletească și sărăcie deplină. Sărăcire exterioară și moarte sufletească în cea de-a patra poartă 2012.

3. Start greșit cu reabilitare.

I. Poarta 1990:

- Îmbogățire exterioară cu sărăcie interioară

II. Poarta 2000:

- Îmbogățire interioară cu sărăcie exterioară asumată sau nu

III. Poarta 2010:

- Neîmplinire, dezarmonie, sărăcie, îndoială, dar cu dorința de schimbare și îmbogățire interioară și exterioară

IV. Poarta 2012:

- Abundență și împlinire

4. Start corect.

I. Poarta 1990:

- Îmbogățire interioară cu asumarea carenței exterioare

II. Poarta 2000:

- Îmbogățire exterioară cu consumul avutului interior

III. Poarta 2010:

- Depășirea probei, ridicarea deasupra tulburărilor, păstrarea idealului și a cunoașterii câștigate

IV. Poarta 2012:

- Abundență și împlinire
- Transformare-transcendență

Și iată că întâmplător sau nu, pentru cele patru porți, oamenii au ales patru variante! Pierderea startului duce la necesitatea probei 2010-2012 de a fi mai grea cu tulburare maximă și cu riscul major al pierderii. Pentru cei care au avut un start corect și au profitat adecvat de deschiderea porților, care au ascultat și s-au lăsat purtați de suflul cerului, 2010-2012 va însemna înțelegere, depășirea probei prin credință, iubire și speranță. 2012, a patra poartă se va deschide pentru aceștia aducându-le Așezare, Asumare, Transformare. Deci proba 2010-2012 e mai grea, mai periculoasă, de nesuportat și chiar de netrecut pentru cei care nu au luat startul corect, și care nu au reușit să se schimbe pe parcurs. Pentru ei proba este de Viață și de Moarte. Pentru cei cu achiziții corecte, cu evoluție firească, 2010-2012 este proba reevaluării, reșezării, restabilirii și necesității de transformare → devenire în mai bine, mai corect, mai frumos, mai deplin. Este ființarea sine-lui în detrimentul Eu-lui.

Fluturașii din stomac

Starea de îndrăgostire → fluturașii din stomac este o stare de anormalitate. O modificare de conștiință cu substract biochimic (modificarea biochimiei creierului). Îndrăgostirea este o idee prevalentă – îndreptarea nejustificată a atenției către un obiect (o ființă) cu predarea noastră. În consecință suntem lipsiți de discernământ și putere, acordând unui Altuia ales arbitrar putere și discernământ asupra noastră. Înseamnă prizonieratul, pierderea libertății, cu consecințe mai mult sau mai puțin grave pentru prezentul și viitorul nostru. De ce apare? De ce ne îndrăgostim? Din sindromul de detenție. Când ne simțim oprimați, încorsetați, limitați, strâmtorați, puși la zid, creierul încearcă o evadare și ... inventează starea euforică (nătângă) de îndrăgostire. Alegerea obiectului este absolut întâmplătoare (sau nu) în rezonanță cu noi. Obiectul rezonant cu noi sau singurul aflat la îndemână, de ce mai multe ori, este

exact cel de care nu ne-am atinge în starea noastră de normalitate. El poate fi un Ales, de sex opus (de regulă), de acelaș sex (de circumstanță), sau un animăluț, plantă, lucru material. Uneori e aleasă calea spre îmbogățire (achiziții materiale nefolositoare în esență) sau îmbogățire spirituală, ceea ce ar justifica alegerea. Când fluturașii în stomac se manifestă prin atingerea cunoașterii, Divinului, Luminii, atunci vom afla iubirea și devenirea noastră. Este singura variantă în care starea de îndrăgostire ne poate duce în câștig și nu în pierdere. În rest, oricare ar fi alegerea noastră setea este de nestăvilit, nemulțirea și tensiunea de fapt cresc, pentru că rezolvarea la problema noastră adevărată este greșită. Deci, de câte ori ne confruntăm cu o stare de modificare a conștiinței, cu efect euforic (nătâng), cu nevoia alegerii unui obiect drept sprijin, adorație, fascinație, având ca și consecință pierderea echilibrului interior, cedarea puterii și a discernământului personal să ne întrebăm: De ce? Ce a generat această presiune și necesitate de invenție? Care este cauza nemulțumirii noastre de Creierul este obligat să găsească o astfel de compensare? Odată elucidată cu sinceritate, înțelegere, putere cauza, nu vom permite o astfel de compensare care se va dovedi dăunătoare, chiar vătămătoare de suflet, de sine și de conștiință. Nu vom permite deraierea destinului sau pierderea drumului adevărat. Ce trebuie să facem? Găsind cauza, să o acceptăm, să o înțelegem și să o rezolvăm prin noi cu noi înșine, cu ajutorul de afară a Cunoașterii. Deci nu cel de afară ne rezolvă problema ci noi dinlăuntru prin ieșirea noastră în afară. Fără căutarea de obiecte demne de adorat ci cu căutarea în cunoaștere a unor puncte de sprijin pentru saltul nostru. Saltul sine-lui cu Sine în deplinătatea libertății, a cunoașterii și a puterii noastre. Celălalt este o oglindă, un semn, un reper, un mesaj, o luminiță pentru noi în sine. El este o amintire, o trezire, o provocare, un imbold de a acționa Noi în consens cu Noi. Sau un avertisment că există riscul (pericolul) de a ne pierde noi pe noi, sau că am rătăcit cărarea. Dacă nu ne vom privi pe noi în celălalt ne vom amăgii, căci vom întoarce privirea și îl vom privi pe el în noi. Atunci ne vom trezi plini de pretenții, tirani, egoiști, posesivi, și chiar criminali. Îl vom determina, presa, forța și îi vom pretinde celuilalt în nebunia noastră (conștiința anormală) să fie ceea ce ar trebui să fim noi de fapt. Ca astfel să căpătăm părerea mulțumitoare de noi. Dar noi unde suntem? Ce suntem noi? Noi ce devenim? În loc de stăpâni ne transformăm în sclavii propriilor noastre iluzii și invenții. Deci, când apar fluturașii în stomac, când sunt îndrăgostit, să mă bucur, să fiu fericit! Dar imediat să mă întreb: De ce? Atunci obiectul ales poate deveni obiectul iubirii necondiționate, detașate, care va duce în parteneriat? Este cel care mi-ar fi trebuit (plăcut) și înainte de această stare euforică? Mă pot vedea pe mine în el? Atunci așez lucrurile, mă determin pe mine, și prin rezonanță, las obiectul să devină sau nu partenerul meu de drum și scop. Atunci sunt corect! Sau poate este un mesajer care

îmi aduce un semn, un reper, un avertisment? Atunci știu! Dacă sunt corect și știu, atunci sunt iubit pentru că iubesc.

Îngeri deghizați

Îngerii de printre noi, sunt îngeri întrupați care la un moment dat se trezesc și își amintesc originea și misiunea. Sunt femei obișnuite și bărbați obișnuiți care devin, trăiesc și făptuiesc un mesaj al cerului. Însă sunt și îngeri deghizați. Îngerul deghizat este un înger care alege să-și aducă mesajul într-o formă atât de controversată, încât cu atât mai mare va fi meritul celui ce-l poate descifra și primi. Și astfel alege și forma de întrupare atipică, îndoielnică pentru el și ceilalți. Este un înger merituos care alege sacrificiul propriului său dispreț. Pentru că el se va trezi cu un suflet care a nimerit într-o casă nu doar străină ci și anormală (un suflet de femeie într-un corp de bărbat, un suflet de bărbat în corp de femeie). El însuși va fi intrigat, revoltat, disperat de situația fără ieșire în care se trezește la un moment dat. Și cum îngerii întrupați uită cine sunt, o bună bucată de vreme, intrând în proba Pământului, sunt mulți care se pierd în uitarea și dezamăgirea lor și a lumii. Însă sunt și unii care se trezesc, își amintesc și știu. Atunci ei își acceptă bucuroși cum sunt plăsmuiți, victoria lor fiind cu atât mai însemnată, că efortul lor a fost înzecit. Ei au trebuit să spargă nu o iluzie ci două iluzii: a lumii și a lor. Atunci văd că mai sunt și alții, ca el în femei și bărbați; atunci văd că sunt mulți plăsmuiți ca el, dar fără a fi ca el, că sunt mulți bărbați fără a cunoaște cerul și multe femei fără origine. Cei cu origine divină nu au nevoie de manifestare într-un anumit fel, pentru că ei Sunt Ceea Ce Sunt și pot lua orice înfățișare. Ei nu au nevoie de acceptare, nu au nevoie de confirmare sau justificare. Mesajul lor este simplu: îngerii nu au sex! Îngerii sunt așa cum sunt și dacă aleg sacrificiul venirii, o fac din iubire pentru oameni. Că vin simplu, convențional, sau deghizați, trebuie să știm că întotdeauna vin pentru că doresc să ne aducă Ceva. Și ei au tot timpul o misiune. Iubiți-i și primiți-le darurile fără a-i judeca! Asta e tot ce vor ei de la voi!

Un Om – Elena

Nu este Elena din Troia. Nu s-a născut bogată, nu s-a născut să frângă inimi și să aducă războaie, ea doar s-a născut. Nici ea și nici nimeni nu știa pentru ce s-a născut. S-a trezit la un moment dat că e o mare naivă, fraieră, părăsită, abandonată și chiar abuzată. Era o fată frumoasă și deșteaptă, vroia totul (Pământul, Cerul, Iubirea) dar se

trezi că nu primise nimic. Așa crede ea când am întâlnit-o. Să fi reușit eu să văd ceea ce nimeni nu văzuse până atunci? Avea copilăria, avea lumina și avea iubire. Dar ea nu știa ce și cum să facă cu toate acestea. Nimeni nu-i spusese nimic niciodată, ca să o facă să Fie. Toți vroiau de la ea ceea ce ei își doreau. Ca să fie o iubită, o amantă, o soție, o mamă, o colegă ... însă nimeni nu o dorea pe Ea. Și asta era foarte derutant, până când confuzia puse stăpînire pe toți și toate. Dezamăgire, disperare! Simțea cum moare, simțea cum se pierde, cum s-a irosit. Undeva în adâncul ei era atîta revoltă, era atîta durere! “Ajutor!” veni strigătul și fu auzită. Auzită de Cer, de Tatăl, de Lumină și în sfârșit primi răspunsul: “Caută și vei găsi! Ești un Om!”

Întâlnirea cu Mine

Binecuvântat ești Tu Suflete al meu și binecuvântate fie Cerul și Pământul. Acum că ne-am reîntălnit îți spun că Te iubesc! Căci iubesc Lumina și pe Dumnezeu, și iubesc Oamenii și iubesc Pământul. Ce bun ești Tu, când totul în jur este rău, ce luminos în marea de întuneric! Ce vesel ești când alții în jur plâng, ce darnic ești cu cei care te fură. Ce bine e Aici, Acum, Etern și cu Tine Acasă și La Masă în Lumină! Ce lucru minunat că Tu Știi că ești Etern, Iubire și Lumină! Te joci rîzând de mine care plâng și mă simt părăsită. Pentru că Tu știi ceea ce eu nu știu încă, că e deșartă jalnica-mi plângere de milă. Tu îmi vorbești în tainică cămară despre stele, frați și Tată. Îmi spui că lumea e frumoasă și urâtă atît cît trebuie să fie și că tot și toate sălăjluiesc împreună pentru a fi schimbate. Îmi spui să nu mă tulbur din întunericul din noapte că și acolo e lumină, îmi spui să cred acolo unde e mai mare necredința și să iubesc ceea ce oamenii ar urî. Tu mai învățat de mică bucuria: “de a te bucura de toate ca și când ar fi Tot”. Tu îmi luminezi calea cu credința că într-o zi mă voi găsi pe mine Cea Care Sunt și îmi alungi din minte neștiința. Cu dor de Casă m-ai învăluit și glasul de uitare mi l-ai făcut auzit când Cerul mi-a răspuns. În multe aventuri am fost și în multe filme de vis și de visare; în multe haine ne-am îmbrăcat de sărbătoare și multe țări am vizitat. Căci Eu, am ales să Fie, mînată de dorință, iar Tu rămas Acolo în Lumină m-ai vegheat și m-ai strigat neîncetat. Mi-ai spus să Fac! Să fac ce faci și Tu, deși eu eram în neștiință. Să faci ce faci și Tu, când eu aveam doar o luminiță. Să faci ce faci și Tu, din puțina mea credință. Să faci ce faci și Tu, chiar de eram în Frică și Suferință. Acum că Știu ce Faci, ce Vrei, și Cine Ești, spun că-i corect așa, deși corect nu pare. Și vreau doar să ne dăm mîna să-mi Amintesc că Eu și Tu – înger frumos și luminos suntem doar UNA!

Voia Noastră

Ca să știi să trăiești trebuie să te pregătești de moarte. Ca să știi să mori trebuie să te pregătești pentru viață. Totul curge, totul e etern. Ne naștem ca să murim, murim ca să ne naștem. De ce atunci atâta frică? Frică de viață! Frică de moarte! Ne este atât de frică de moarte încât abia dacă putem să trăim. Când starea noastră de “sănătate” se schimbă și ne confruntăm cu “boala” primul nostru gând este că vom muri. Dacă un părinte, unchi, frate pleacă; următorul raționament este: “noi urmăm”! Paradoxal sunt unii care au o frică atât de mare de viață, încât preferă moartea înaintea ei. Aceștia nu înțeleg însă că asta nu e o rezolvare. O viață nerezolvată, netrăită, va duce într-o altă viață cu mai multă frică și cu mai multă netrăire. La prima vedere ei par lipsiți de frica morții când de fapt este vorba de frica care învinge frica într-o formă incorectă (negativă). Este o compensare nefericită. Da, frica poate învinge frica ducându-ne la rezolvare. Frica de a pierde sufletul de exemplu ne poate învinge frica de viață și ne poate determina să ne asumăm responsabilitatea ei. De aici va decurge și pregătirea pentru o altă viață cu trecerea binevenită prin poarta morții. Așa suntem fericiți. Când cineva dorește să renunțe la viață în speranța că așa se termină suferința ar trebui să știe că nu suferința se termină ci șansa de a ieși din ea. Pentru că în ceea ce suntem în aceea vom și pleca. Ceea ce credem aceea vom și găsi. Cei ce caută „raiul” îl vor găsi, cei ce cred în pedeapsă “iadul” vor trăi; cei ce cred în Nimic nimicul ei vor fi. Dar nu suferința, nu frica, nu ura, nu revolta, nu vina, nici blestemul... toate acestea nu se termină, ele doar trec de partea cealaltă. Și nu de puține ori le putem întâlni chiar multiplicat. De ce? Pentru că sunt trăirile noastre, moștenirea cu care plecăm. Sunt singurele avuții pe care le luăm căci nu lăsăm nimic din ce este al nostru și în noi. Doar lucrurile de împrumut: haina-trupul, casa, mașina, soția, copiii, Pământul... Dar nu trăirile! Am venit pentru a trăi ceva bun, frumos, miraculos. A cui e vina că ne trezim trăind urât, prost și banal? A noastră desigur, că nu vrem să putem trăi și altceva. A noastră că acceptăm să Fim mai puțin decât Suntem. A noastră că ne-am obișnuit să ne plângem în loc să acționăm, că așteptăm doar să primim fără să dăm. “Vreau să trăiesc! Nu vreau să mor!” “Vreau să mor! Nu vreau să mai trăiesc!” Cine să ne înțeleagă? Suntem oaspeții Pământului dar se pare că am uitat lucrul acesta și ne-am transformat în călăii Gazdei noastre care ne-a “OMENIT”. Aici am devenit Oameni și tot aici am uitat să fim oameni. Și ni s-a făcut frică de viață pentru că am nedreptățit viața. Și ni s-a făcut frică și de moarte pentru că ne-a pedepsit cealaltă viață care își așteaptă moartea. Venim, plecăm, venim, plecăm și nu înțelegem nimic nici din una nici din alta. Călători suntem dar urâm voiajul. Întâmplător sau nu unii au rău de mare, alții spaimă de avion, unii fobii de tren, mașină, alții nu merg nici măcar cu

bicicleta. Ce mai călători! Așa spune și Viața: “halal călătorie, halal călători! Fie precum vă este voia. Fiți nefericiți în viața și în moartea voastră”!

Înger căzut

În tot mai multe cazuri găsesc la un moment dat un copil abuzat, abuzat de proprii lui părinți. Cum este posibil ne întrebăm? Copii abuzați deveniți părinți se vor transforma în micii agresori. Agresorii unor victime mai victime decât ei. Victimele se transformă în agresori, găsind întotdeauna alte victime, când abuzul pe care aceștia l-au suferit nu s-a transformat în înțelegere. Astfel un copil abuzat de adulți (părinți) va reacționa diferit și de acest “diferit” va depinde toată viața lui.

Primul Caz: Copilul care opune rezistență abuzului și care reușește să-și găsească un sprijin. Găsește misticul, religia, înțelegerea, iertarea și uitarea. Își găsește părinții ontologici care sunt întotdeauna drepti și iubitori. Curios este că ei reușesc în căutarea lor disperată să găsească salvarea singuri. Sunt autodidacții, învățăcei și învățători în același timp. Dacă un adult le-ar arăta acest drum, cu siguranță ar fi refuzat (pentru că adulții deja sunt ipocriți, tirani și egoiști). Aceștia nu-l înțeleg, nu-l respectă și deci nu-l pot ajuta. Asta dacă adultul nu este și el un copil mare dar înțelept. În felul acesta, nevoia îi împinge pe cei mici spre drumul comunicării cu Cerul, Divinul, misticul, drum care îi va scoate la un moment dat al vieții în Libertatea de a fi Fericiți. Fericiți că îl Au, îl Iubesc și îl Urmează pe Dumnezeu din ei (lor). Ce poate fi mai deplin în oricare religie decât omul care s-a găsit în Divinitate și care a descoperit Divinitatea în el? Nu asta ar fi scopul acestora (al religiilor)? Astfel, acești copii care în suferință au devenit din victimă – Salvatori, au găsit și Drumul și Sunt și Adevărații credincioși. Credincioși veștii pe care ei tocmai și-au salvat-o, credincioși lor pentru că tocmai s-au sfințit, credincioși pământului pentru că ei l-au înțeles, credincioși oamenilor pentru că i-au iertat. Sunt Fericiții! Miraculos, nu? Acest copil este îngerul căzut care și-a câștigat dinnou cerul pentru că a învins pământul, și prin asta orice drept (inclusiv dreptul de a fi Părinte).

Al doilea Caz: Copilul care este copleșit de suferință și devine victima ei pe viață. El devine cel rău, cel prost, cel ne-bun, cel învins, cel vinovat... Ce decurge de aici? Un viitor agresor sau victima perfectă. Trist, nu? Este îngerul căzut care își va plânge toată viața aripile pierdute, sclavul pământului, necunoscătorul cerului, vinovatul-nevinovat, certat cu Dumnezeu. Sunt cei care se pierd rătăcind în Uitare și care nu pot și nu doresc să se salveze sau să salveze ceva. Sunt Nefericiții!

Al treilea Caz: victima rămâne victimă în căutarea unui agresor. Acesta poate fi partenerul, șeful, colegul sau propriul copil. În cazuri grave, victima devine propriul agresor. Sunt Bolnavii!

Nu există copii bolnavi, nefericiți sau răi. Adulții prin abuzurile lor îi determină pe aceștia să devină “ceva” sau “cum” sunt defapt și ei. A deveni părinte înseamnă conștiința adultului-învățător. Din păcate oamenii au încă nivelul de conștiință al fricii, egoismului, victimizării. Așa că ne facem copii pentru “a avea” o victimă sau un agresor. Copilul este o carte nescrisă care va deveni tot ceea ce scriem noi în ea. Sunt rare cazurile (de tipul primului caz) când copilul reușește să se scrie singur. A ieși prost, urât? A cui e vina? Și noi am fost scriși greșit? Nu-i o scuză! Totul poate fi șters și rescris! Numai să dorim și să înțelegem lucrul acesta. Deci, oameni care doriți să fiți părinți (sau care a-ți devenit deja din întâmplare) întrebați-vă: - Sunt Adult? Sunt Învățător? Sunt o carte bună? Dacă nu, atunci deveniți mai întâi părinții propriului dumneavoastră copil și abia după aceea chemați-vă în viață alt suflet nevinovat. Da, este adevărat că sufletul copilului își alege părinții și condițiile de viață. Dar responsabilitatea voastră unde este? Este adevărat că au loc trădări, crime pentru că victima o cere. Dar gândiți-vă: “vai vouă trădătorilor, vai vouă criminalilor”! voi erați Acolo și Ați Ales! A fi părinte înseamnă sacrificiul suprem. Iubire necondiționată, sacrificiul sănătății, a averii, a timpului, a carierei, a cunoașterii, a credinței noastre. Înseamnă să ne dăm cu tot ce avem mai bun unui “Altul”. Ce poate fi mai măreț? Iată o viață Fericită și Împlinită. Îngerul căzut care își conștientizează căderea poate acționa și poate deveni din nou un ÎNGER!

Certat cu Dumnezeu

“Sunt supărat pe Dumnezeu pentru că m-a lăsat singur!” Este o replică pe care o aud frecvent. Fiecare din noi în decursul vârtejului vieții am rostit-o în inima și în mintea noastră, copleșiți de neputință și neînțelegere. Este proba – prima probă a Pământului. Am am venit aici pentru că am ales. Pământul va deveni cartea sau închisoarea noastră? De noi depinde. Învățăm sau ne “prostim”? Respectăm legile sau le încalcăm? Devenim liberi sau ne acceptăm lanțurile? Descoperim cu toții lanțurile. Întâi alții ni le pun, apoi noi singuri suntem cei care le strângem tot mai strâns. Zbaterea noastră nu duce decât la căpătarea mai multor răni. Lanțurile se desfac cu știință (cu unelte). Altfel, strânsoarea lor va dura tot mai cumplit, vom țipa tot mai tare și ne vom răni tot mai mult. Dumnezeu ne-a lăsat singuri? Am uitat că noi suntem cei ce l-au părăsit din voia noastră? Dumnezeu e nedrept? Dar unde este dreptatea

noastră? Nedrepti fiind dorim să ni se facă dreptate? Care dreptate? Egoiști și sfidători vrem să cunoaștem iubirea? Ne mințim pe noi și pe ceilalți, îl mințim chiar și pe Dumnezeu și avem pretenția ca viața să fie dreaptă cu noi. Nefericirea, suferința, boala, moartea înainte de moarte este înșelarea noastră, trăirea în minciună. Găsirea motivațiilor plauzibile înseamnă a fi în Adevăr? “Scopul scuză mijloacele” dar scopul acesta care are nevoie de cadavre este cel care ne va face fericiți? Când ne simțim singuri să ne amintim pe cine noi am abandonat. Când ne simțim trădați, neiubiți să luăm aminte cum și pe cine am fost în stare noi să iubim; și pe cine noi am rănit. Când suntem săraci să vedem ce bogăție am împărțit noi cu un altul. Când suntem bolnavi să ne gândim pe cine am reușit noi să vindecăm vreodată. Când suntem ca și morți să știm că nici noi nu am înviat nimic niciodată. Suntem faptele, gândurile și trăirile noastre, nimic mai puțin nimic mai mult. Deci să nu ne mai plângem, căci plângerea noastră e fără sens și prostească. Atâta timp cât nu dorim să vedem Adevărul vom fi ceea ce suntem: Nefericiții, Părăsiții, Bolnavii. Doar Adevărul eliberează, doar Adevărul Fericește, doar Adevărul Vindecă. Hai să nu ne mai certăm cu Dumnezeu, căci nu El este cel ce se ceartă cu noi, ci noi suntem singurii certăreți, nedrepti și prigonitori. Dumnezeu-eternul are răbdare să ne amintim Adevărul despre Noi și despre El. Și spre deosebire de noi, El are răbdare eternă.

Unde este Dumnezeu?

Cu noi în sângele mamei noastre, cu noi în prima respirație, în primul plâns, în primul zâmbet, în prima rază de soare, în prima noapte, în prima îndrăgostire, în prima reușită, în prima nefericire, în prima disperare, în prima cădere și în ridicarea noastră. Dumnezeu este în noi, în ceilalți, în tot și în toate. Dacă nu-l recunoaștem, înseamnă că voia noastră este să fim fugari și liberi de a ne făuri lanțurile sclaviei noastre. Dar vine o vreme când unii îl căutăm, îl strigăm și El nu ne răspunde. De ce? Pentru că răspunsul Lui nu ne place. Iar vocea Lui nu este ceea ce am dori noi să auzim. Noi îl căutăm în Deșert și nu înțelegem de ce nu-l găsim! Dumnezeu este Acolo unde Este El, nu unde credem noi că El ar trebui să fie. Căutați Acolo și îi veți găsi! El e cel ce vă așteaptă să veniți! În Adevăr, Voi nu ați plecat niciodată, e doar părerea voastră → înșelarea voastră. Adevărul este că trăiți vieți numai în minciună și de aceea atât de nefericite. În Adevăr, Dumnezeu e Acolo unde voi nu căutați niciodată: în Voi, Cei din Adevăr!

For(get) – For(give) – Uitarea și iertarea

Forget – forgot – forgotten
Forgive – forgave – forgiven
To get = a lua
To give = a da
To forget = a uita
To forgive = a ierta

Adevărul a fost un glob de cristal care a fost spart și împrăștiat pe Pământ. De atunci miile de cioburi stau ascunse în mintea și inima locuitorilor lui; în limbile și ritualurile lor. Un astfel de ciob din “întâmplare” mi-a răsărit și mie în timp ce studiam limba engleză.

For get = pentru a lua

For give = pentru a da

Mi-am dat seama că toată activitatea mea, profesia se reducea (sau trebuia să se reducă) la două cuvinte, la două acțiuni: A UITA – A IERTA. Am înțeles că sufletul omului se zbate între aceste două simțiri pentru a găsi Liniștea. Pentru a lua trebuie pentru a da.

[DESEN]

Dacă nu ești dispus pentru a da, chiar de vei avea părerea că ești Aici pentru a lua, în Adevăr nu vei lua nimic. NU VEI UITA pentru că NU VEI IERTA.

Noaptea când îl pierdem pe Dumnezeu

Într-o noapte m-am trezit speriată. M-am văzut singură în bezna unde totul se risipea, nimic nu mai avea sens. Siguranța, stabilitatea, pacea, armonia, iubirea, toate dispăruseră lăsând un gol imens și o altă realitate. Unde eram? Unde fusesem? Trecusem o poartă, fusesem un prag? Parcă da și totuși parcă nu. Dar se întâmplase “ceva”, era ceva în care nu mă mai vedeam și unde nu recunoșteam nimic. Tot ce câștigasem până atunci fusese o iluzie? Era cea mai adâncă noapte pe care o cunoscusem vreodată. De-a lungul vieții travesasem atâtea nopți ... deschisesem atâtea uși, dar de fiecare dată găseam ziua și ceva cald familiar. Acum nu mai eram sigură de nimic, nu mai știam dacă voi mai vedea cândva Lumina... dacă va mai veni ziua...

Îngrozită am realizat coșmarul în care mă aflam: Coșmarul – Pierderii. Mă pierdusem pe mine, pierdusem pe Dumnezeu, pierdusem Lumina!?! Roata vieții își bătea joc de mine? Eram într-un joc de cărți cu necunoscutul! Unde era drumul? Mă rătăcisem, îl pierdusem sau El nu fusese niciodată în Adevăr? Apoi când am încetat să mă mai tem,

când am încetat să mă mai zbat și să mai cred se făcu ziuă. Era lumina care îmi aducea înțelegerea. Înțelegeam că pierderea era doar o părere. Pierdusem doar părerea despre Mine, pierdusem doar părerea despre Dumnezeu. Abia acum eram liberă să găsesc cu Adevărat. Dumnezeu era Acolo – Aici și mă aștepta în Lumina din spatele luminii să pierd Totul. Ca să pot câștiga Totul → Adevărul Meu. Tot timpul fusesem pe drumul meu, totul era pe drum și ajunsesem în centru. Acum, Aici eram cu adevărat Călător. Drumul nu se terminase, el abia acum începea. Dumnezeu nu avea religie, Dumnezeu era deasupra religiilor. Am înțeles că toate religiile erau bune, însă toate te puteau conduce până Aici – Acum – Acolo, în centrul ființei tale. De aici erai pur și simplu pe cont propriu. Trebuia să mergi singur mai departe. Totul fusese bun, frumos și drept, n-aș fi putut ajunge fără religie, dar Aici – Acolo – Acum → ERAM DOAR EU. Intram în Proba Libertății! “În vremurile de apoi, oamenii se vor ruga în Duh și în Adevăr”.

Cine trădează pe cine?

Jucăm roluri și prea mulți dintre noi uităm acest fapt. Filme, filme, ne plac filmele și nu de puține ori ne trezim în filmul altuia, învățăm inconștienți în roata vieții. Vis în vis, trăire în roluri prefabricate și nici nu bănuim cât de diferiți suntem de aceste roluri, cât de departe suntem de aceste filme. În filmul vieții am devenit și noi creatori și ne-am inventat tratrul, filmul și actorii. Actorii noștri devin tot mai buni pentru că ei încep să perceapă la un moment dat filmul din Film, încercând să ne spună asta. Dar noi vedem doar ce vrem noi, auzim ceea ce deja știm. De ce ne-ar spune ei altceva decât ne-am obișnuit să credem? Dar cine sunt ei să ne zdruncine frica? Actorii! Nebunii! Noi doar știm, noi așa credem și asta este mai mult decât suficient. La urma urmei unii suntem prea bătrâni ca să mai schimbăm ceva... Ce folos? De am putea vedea ce frumoși suntem și ce roluri oribile ne-am ales să jucăm! De am ști ce minunați suntem și cum alegem să fim banali, să ne urâm și să ne distrugem doar pentru că asta este filmul în care am nimerit! Am ales să uităm, să fim inconștienți pentru a avea impresia că suntem liberi să facem doar ceea ce dorim. Dar defapt ce dorim? Suntem liberi să facem ce? Nu știm; dar asta nici nu contează, roata se învâрте și noi pare că ne deplasăm. Mergem în sus, în jos, la dreapta și la stânga, dar niciodată în mijloc. Iisus s-a răstignit pe cruce pentru noi. Și asta e perfect. Pentru că noi nu trebuie să mai facem nimic. Bine că a fost el Acela. Înțelegem mesajul? El a fost în centrul crucii, pentru a ne spune că asta trebuie să facem și noi cândva. Dacă oamenii de atunci ar fi putut înțelege Adevărul, Iisus nu ar fi trebuit să apeleze la un rol atât de tragic pentru a ne arăta calea. Dar noi după 2000 de ani ce înțelegem? Că El s-a

sinucis? Că pentru a ajunge în centru trebuie să curgă sânge? Când vom ieși din cruzimea filmului ăsta de groază? Vrem jertfe, ne place sângele, ne mântuie suferința, ne înalță frica. “Așa trebuie să fie! Așa vrea Dumnezeu!” Nu fraților, nu vă înșelați, nu așa trebuie să fie. Dumnezeu adevărat nu vrea jertfe și nu este Călăul nostru. Noi suntem cei care am ales această cale. “Ai fost în Slavă și nu ai înțeles, te-ai coborât în lumea dobitoacelor și ai devenit asemeni lor.” Mesagerii care au venit să ne vorbească despre Cale, au trebuit să se coboare la nivelul nostru de conștiință pentru a se face înțeleși. Ei au fost simboluri dar noi le-am vrut sângele. Și ei ni l-au dat. Dar nici asta nu ne-a făcut să fim adevărați. Nici asta nu ne-a deșteptat! Apoi au venit mesageri care au început să ne citească. Și noi le-am vrut viața. Și ei ne-au dat-o. Dar nici asta nu ne-a preschimbato. Acum au venit mesageri care să ne lumineze întunericul fricii noastre, dar noi le-am vrut lumina pentru a-i lăsa pe ei în întuneric. Și ei ne-au dat-o. Dar se pare că nici asta nu ne v-a trezi. Căci noi am luat lumina pentru a o ascunde în întuneric, căci aceasta ne tulbura. Adevărul este că Noi nu vrem să mai fim deranjați pentru că ne place ceea ce am devenit. Cu toții am dorii să strigăm: “Doamne, lasă-ne în pace! Nu te mai vedem, nu te mai cunoaște și nici nu ne mai trebuie acest lucru . Nu mai trimite semne spre noi, nu-ți mai trimite mesagerii căci fac drumul degeaba. Noi nu avem nevoie de nimic de la tine, căci noi le facem pe toate. Și bine ar fi să-ți iei și Legea de care ne care ne este încă frică dar pe care totuși o încălcăm. Cine suntem noi? Ce contează din moment ce nu mai suntem? Suntem ceea ce suntem Acum și asta este suficient. Deci Doamne, dacă ne iubești lasă-ne așa în pace!” Înșaveți grijă! Să ne ferească Dumnezeu ca El să se sature de Noi și să ne lase așa... în pace! “Doamne iartă-i că nu știu ce fac!”

Cine ne fură Iubirea?

“M-a părăsit pentru altul;” “M-a înșelat cu alta” “L-am întâlnit prea târziu când este deja cu alta” “A devenit de o gelozie insuportabilă”... și lista ar putea continua, nu? Asta e drama când simțim că ni se fură iubirea. Așa că, apoi urâm din “iubire”, ne împietrim și ne promitem solem că vom fi demni și nu vom mai iubi, căci ceea ce nu ai nu ți poate fura. Ne-am inventat și un model de iubire, “Romeo și Julieta” care se sinucid pentru că nu pot trăi iubirea. Și astfel trăim și ne ucidem iubirea, sau ne sinucidem pentru a trăi iubirea. Cine ne fură iubirea? Ne furăm unul pe altul fără a putea păstra, pentru că altcineva va fura de la noi. Suntem victime și agresori, agresori și victime în numele “iubirii”. E de mirare că ne-am furat și viețile în numele iubirii? Am primit viața și nu știm ce să facem cu ea. Am primit Iubirea și nu o înțelegem. Știm să suferim, să ne răzbunăm, să ne furăm, să ne urâm, să ne distrugem, dar nu știm

să ne iubim. Deci cine ne fură iubirea? Iubirea înseamnă “Vreau?” “Al meu?” “A mea?” Nu vă mai furați dreptul la Iubire. Nu vă mai furați șansa la o adevărată iubire. Iubirea nu este a nimănui, ea Este, sau Nu Este. Ea e un dar pe care îl poți primi într-un moment de fericire când sufletul se deschide. Ea nu poate fi furată, nu poate fi silită, nu poate fi trădată. Ceea ce vi se fură nu este Iubirea! Poate fi orice altceva dar nu Iubirea!

Căzut în iubire! (Fallen in love)

“Îl (o) iubesc dar el (ea) nu mă iubește!” Oare?! Iubirea naște tot timpul Iubire. Deci dacă nu primești iubire înseamnă că nici nu trimiți iubire. Poate trimiți furia de a vrea iubire și de aceea primești ura (indiferența) celuilalt sătul de propria lui otravă. Sau poate trimiți dorința de a-l avea pe celălalt și el doar se apără de posesia ta. Poate trimiți nevoia de a te sprijini (ridica) pe celălalt și el dorește să fie liber de o povară ca tine. Sau poate trimiți părerea iubirii tale și celălalt își are propriile sale păreri. Căci dacă într-adevăr ai trimite iubire nu ai dori nimic de la celălalt și ai binecuvânta Cerul că l-a creat și l-a trimis în calea ta, pentru ca tu să ai pe Cine Iubi!

Cum căpătăm cunoaștere? (dezvoltarea spirituală)

Singuri! Nu mai căutați încolo și încoace, căci nimeni nu vă poate da ceea ce a câștigat singur, din ceea ce a devenit el. Da, vă poate da sfaturi, vă poate împărtăși din experiența lui, dar dacă în voi nu există Voința, nu există Iubire și Credință nu veți înțelege și nu veți câștiga nimic. Aveți nevoie de un maestru? A-ți avut atâția pe care nu i-ați luat în seamă, încât nici unul nu vă mai poate fi de folos. Fiecare a venit și-a demonstrat viața, unii chiar și-au dat-o, spunând același lucru: “Căutați și veți găsi! Bateți și vi se va deschide!” Dar nu ați înțeles că în căutarea asta voi defapt sunteți singuri. Ce poate să vă dea un maestru? Propriul exemplu și dovada propriei sale străduințe; în rest nimic din care să luați cu adevărat. Căci el este El și voi sunteți Voi. Lucrurile seamănă dar nu sunt identice. El poate vedea în voi? E adevărat, pentru că a putut vedea în sine; dar nu vă poate da vederea lui. Această vedere se câștigă prin multă trudă și căutare, fiind răsplata perseverenței, preschimbării lutului în aur. Un adevărat maestru nu dă răspunsuri, ci întrebări la răspunsurile deja existente în voi. Așa că nu primiți răspunsuri pentru că nu aveți întrebări corecte. Alchimia preschimbării trebuie să o făuriți singuri sub atenta “Mână” a lui Dumnezeu care știe ce putem, ce ne trebuie și ce vom face cu ceea ce vom primi. De aceea unii deși au străduința ființei lor nu primesc nimic. Iar alții cu mai puțină străduință dar mai curățîți primesc uneori chiar totul. Ce înseamnă să fii curat? Să fii sincer cu tine, cu alții și cu

Dumnezeu, să știi ce și cine ești; să dorești Lumina fără frica descoperirii, să accepți schimbarea ca pe ceva vital, să vrei să înțelegi chiar dacă asta doare sau supără, să poți crede chiar dacă există îndoială, să poți iubi ceea ce ai urât odată. Dacă tu poți toate acestea și încă multe altele care se vor cere pe drum, atunci tu începi să capeți Cunoaștere până la vederea de Tine și mai departe.

Curcubeul

Credința este un curcubeu căci lumina albă – Adevărul se descompune în 7 luminițe (culori). Astfel că fiecare din noi își are propria percepție despre Lumină, fiind vibrant pe o anumită culoare. Dacă ne-am respecta propriul adevăr și ne-am înțelege culoarea percepției noastre (vibrația noastră) nu l-am nega pe celălalt ca fiind incorect. Când eu sunt violet să mă bucur de întâlnirea cu tine albastru, căci eu cunosc ceea ce este al meu, dar tu îmi aduci cunoașterea a ceea ce este al tău și astfel cunoașterea mea crește. Prin dese întâlniri și cunoașteri încep să cunosc Lumina. Căci nimeni întrupat nu mai poate percepe singur Lumina Albă, decât prin întregire cu ceilalți. Adevărata cale de Unul Singur începe după ce ai cunoscut, integrat și înțeles toate celelalte luminițe, care împreună cu luminița ta va da Lumină. Dumnezeu este Unul, dar omenirea are mai multe religii. Și e bine că este așa (căci nu se putea altfel), fiecare religie reprezentând și vibrând pe o culoare a Curcubeului. Când oamenii vor înțelege și vor depăși disensiunile naive, vor putea cuprinde cu Mintea și cu Inima toate culorile, regăsind Lumina. Fiecare religie este vibrația și partea de adevăr din Adevăr. Dar Adevărul este deasupra părților căci este Unul-Alb, strălucitor. Deci oameni, nu vă mai certați care din voi e mai corect și mai în adevăr, în credința voastră. Toți aveți dreptate, dar numai împreună sunteți și Drepti. Dumnezeul meu este mica mea culoare dintr-o Culoare, Dumnezeu tău este o altă părticică dintr-o Culoare și tot așa... Dacă vrei cunoaștere însă, trebuie să percepi toate culorile, indiferent de ce culoare ești tu ca întrupat.

ROGVAIV = Alb
1234567

Curcubeul este Alb și este Lumina, Adevărul.

P

p .

p . .

p . . .

p

LUMINA

p.....

p.....

p.....

p = π = 3.14159265

. = R (roșu)

.. = O (oranj)

... = G (galben)

.... = V (verde)

..... = A (albastru)

..... = I (indigo)

..... = V (violet)

7 Religii

1. IUDAISM = Moise
2. CREȘTINISM = Iisus Cristos
3. ISLAMISM = Mahomed
4. TAOISM = Lao-Tzi
5. BUDISM = Budda
6. HINDUISM = Krishna
7. PROTESTANTISM = Luther

Va veni timpul ca Oamenii să cunoască religia Luminii adusă de luminători. Cum s-ar putea numi o astfel de religie a curcubeului? Luminism!

Nu uitați nici voi creștinii căci Iisus va prezis a doua Lui Venire. Când El va zis de necesitatea unei alte veniri nu credeți că El știa că lucrurile nu vor merge tocmai bine?

Care sunt culorile fiecărei religii? Adepții singuri vor ști cărei culoare îi aparține religia lor, și pe ce ton de culoare vibrează ființa lor.

Dihotomia DA-NU și POATE

Ne-am obișnuit cu DA ca fiind o afirmație menită să ne ferească și cu NU negația care ne întristează. De ce nu am vedea și a treia latură? Care? POATE! Desconsiderăm un poate neutru și nefolositor care anulează un DA și se îndreaptă spre un NU. Însă POATE nu vine cumva de la a putea? A putea este egal cu a fi în putere să... O certitudine mai clară decât DA, care uneori rămâne fără nici o acțiune ulterioară. Deci acest POATE nu este mai tare decât un DA? Căci POATE este acțiunea sigură însă un DA și un NU "pot" fi incerte și schimbătoare, fiind lipsite de substanță, sens și putere. Și atunci îndoiala cum ar suna? Nici da, nici nu, adică nimic, nu vreau, nu pot.

Înseamnă că la începuturi POATE era ca altceva decât reprezintă el astăzi. Cine a spus primul poate s-a referit la a putea cu certitudine, deplin, sigur, clar. “Poate adică sunt în puterea de a putea.” Bântuim între un DA și un NU, fără să observăm că defapt nici afirmația, nici negația, nu ne definește clar acel lucru. Mai bine zis nu ne spune mai nimic sigur că ceea ce am afirmat ca fiind un DA este și adevărat sau în consens cu intențiile mele reale. “Sunt sincer cu mine? DA! Sau NU!” Și ce am spus cu asta? Că POT să fiu sincer cu mine? Sau că aș dori să fiu sincer cu mine? Iată-mă deja îndepărtat, fugit în viitor de frica prezentului. POATE – devine o certitudine prezentă, o cunoaștere vastă a afirmației mele, pe când DA-ul rămâne o simplă rostire, care poate fi oricând anulată printr-un NU (din lipsa acțiunii și a puterii în sine). Așa că DA și NU sunt niște născoceli ale minții omenești, care ne mai putând vedea și înțelege Adevărul, s-a scindat din îndoială, și în frică a generat dualitatea. DA și NU este lipsa de recunoaștere a neputinței de a PUTEA pentru că nu știm, nu putem și nici nu vrem. Ridicându-ne deasupra unui DA și a unui NU vom putea vedea că aceste cuvinte sunt goale și că ne amăgesc. Aud spunându-mi-se un DA, și stau liniștit, percepțiile mele fiind alimentate de propriile mele închipuiri cu privire la acel DA, care real nu-mi aduce și nu-mi spune NIMIC pentru că nu POATE. Așa că foarte bine, poate fi un NU în loc de DA, aducându-mi același lucru, dacă eu am așteptările și înțelegerile cu privire la întrebarea mea. Chiar dacă DA pare că mă liniștește și NU că mă tulbură în realitate nici de la DA, nici de la NU, nu primesc NIMIC. Nu primesc NIMIC căci mai sus de DA și NU stă DA=NU; NU=DA existând în realitatea lui POATE. Prin acest POATE putem vedea și înțelege Adevărul-Adevărat, nu doar percepția noastră subiectivă (care poate fi atât de departe de El). Dumnezeu este masculin sau feminin? Răspuns: POATE!

Pentru că DA=NU

NU=DA → POATE

Lupta

Avem de nevoie de luptă. Există luptă între bine-rău, frumos-urât, lumină-întuneric, viață-moarte, salvator-criminal... Ne luptăm, suntem în luptă, ne trezim luptați și trebuie să alegem de care parte a baricai suntem. Nu putem rămâne neutri pentru că nu suntem lăsați în pace, și oricât de pacifiști am fi, ne trezim cu lupta peste noi. Atunci alegem: luptăm sau ne lăsăm luptați. Și asta de când lumea se zbate între DA și NU. Paradoxal nimic nu ne ajută, căci orice am face, DA sau NU, tot în luptă suntem. Spunând DA luptăm, alegând NU suntem luptați. Defapt, nu avem de ales și atunci unde ar fi liberul arbitru? Se pare că în acest caz (și nu numai) nu prea există un liber

arbitru. Deci ce ne salvează? Un POATE? Adică o PUTERE? Dar care putere ar pune capăt acestei milenare urgii? Unii ar spune că Iisus. Dar oare noi am uitat că El ne-a spus că nu a venit să ne aducă PACEA? Că El nu a venit să fie regele poporului, căci Împărăția Lui nu este Aici? Am uitat câte războaie s-au pornit în numele Lui? Am putea spune că odată cu El a început vârtejul “care pe care”, El însuși fiind primul sacrificat. Paradoxal El venise să ne aducă doar Iubirea. Asistăm neputincioși la sălbăticia sacrificiului Salvatorului și la perpetuarea Criminalului. Și totul se liniștește cu Moartea. De ce prețul recunoașterii este moartea? De ce numai post-mortem oamenilor valoroși li se recunosc meritele? Este drept sau nedrept? Prețul nu este prea mare? Dar sufletele lor? Ne putem pune în pielea lor? Au murit și săraci și ne-buni și criticați. Suntem sălbatici cu ei când sunt printre noi, și îi venerăm valorificându-i după moarte. Este cruzimea față de Cei pe care nu-I înțelegem, negarea limitelor de neatins. Iată că dualitatea se manifestă și la acest nivel. “Nu-l înțeleg, deci mi-e frică. Îl omor, și de frică încep să-l valorific și să-l recunosc. Ba chiar îl propovăduiesc așa cum vreau eu, între limitele abuz-normalitate, și pot face ce doresc, și pot spune despre el ce cred; căci El nu mai Este ca să mă dezmință sau să mă oprească. Îl las să moară sărac pentru că-i disprețuiesc opera, după care mă îmbogățesc în memoria lui, ridicând valoarea până unde vreau eu. Lipsa bunului simț, al măsurii mă împinge până la aberație. Lucrul acesta valorează 100 EURO (Lire, dolari...) și autorul ar ști că este un preț corect. Dar eu prefer să omor autorul, sa-i fur opera, pentru a stabili fără acordul acestui preț nesimțirii și îmbogățirii mele. Cum autorul nu ar accepta niciodată o astfel de excrocherie, scap de el pentru a-l reinventa eu.”

Vai vouă nebunilor, care nici voi nu intrați în Împărăția Domnului și nici pe alții nu-i lăsați să intre!

Vai vouă fariseilor! Căci va veni și vremea voastră când întuneric nu va mai fi să vă mai puteți ascunde, și nici minciună care să vă mai acopere furtul și crima! Căci se va ridica un nou Mesia care nu va mai spune “Dau sângele meu din Iubire, dar nu am venit să vă aduc Pacea!” ci va rosti cu glas de cutremur “Cer sângele vostru nemernicilor din Dreptate, căci am venit să aduc Pacea!”

Va veni și vremea noastră

“Bărbații mai întâi” paradoxal o spun femeile în bisericile ortodoxe. “Bărbații mai întâi” în politică, în administrație, în conducere, în religie... E de mirare că lumea asta a ajuns în halul ăsta? O lume nebună, bolnavă, săracă, depravată, crudă și întunecată! Căci femeia a fost arsă pe rug când le-a demascată nebunia și nedreptatea. Femeia a

fost alungată și proscrisă (defăimată) după ce le-a adus miracolul Învierii. “Ea era Eva, ea reprezenta căderea lui Adam! Dar cine a greșit mai întâi? Eva când se arătă goală sau Adam când fusese slab și neputincios ispitei?” Și de atunci bărbații tot greșesc, sunt tot mai slabi și tot cad în ispită. Însă femeile îi privesc cu milă, înțelegere și frică luând asupra lor vinovăția. Da, Iisus a fost și El bărbat, dar dacă nu ar fi existat Femeia, El ar mai fi venit pe lume? Dacă nu ar fi fost Ea ceea care și-ar fi acceptat suferința oprobriului, a nașterii și a vieții, care ar fi avut puterea inimii de a-și privi nevinovatul Fiul sacrificat de bărbați? Căci cine l-a trădat, torturat și răstignit prin poruncă? Femeile sau tot bărbații? Dacă nu ar fi fost femeia care ar fi avut dovada Învierii Fiului am mai fi cunoscut Învierea? Și cu toate astea bărbații au decis și au alungat femeia din biserica Iubirii ca fiind slabă și necurată. Pentru a nu li se vedea slăbiciunea lor, pentru a nu li se descoperi necredința, pentru a nu li se demasca întunericul cruzimii și neputinței lor. Treziți-vă Femeilor! Căci o Femeie este cu voi, Fiul ei v-a cunoscut Iubirea și vă spune “Va veni și vremea voastră când voi veni să vă aduc nu doar Iubirea ci și Pacea!”

Vai vouă femeilor proaste care zaceți în acest păcat al întunericului, acoperindu-vă bărbații în depravările și căderile lor! Dacă “Eva” a căzut bărbatul, oare nu bărbatul a ucis pe Fiul? Ieșiți din vinovăția inexistentă a începuturilor, căci o Femeie v-a ridicat spre a doua cădere a bărbatului. Căci el a doua oară nu a fost doar slab ci și criminal. Nu fiți părtașe la crima lor, nu la mai tolerați și ascundeți secretele murdare, căci nu veți fi de nici un folos nici Cerului nici Pământului. Nu vă mai osândiți surorile luminate și nu mai fiți complice la neputințele bărbaților voștri. Vai vouă nebunelor, căci nu ați știut să primiți și să purtați darul vieții, lumina nașterii și învierii voastre. Nu știți să dăruiați bărbaților puterea de a deveni și de a se ridica deasupra păcatului. Urmați-i Femeii, urmați-i Fecioarei Cerului și veți aduce Împărăția Domnului pe Pământ. Învățați-vă bărbații să vă iubească în Lumină, scoteți-vă bărbații din întunericul secretelor vinovate și veți cunoaște pe Dumnezeu!

“Bărbații întâi” “Așa vrea Dumnezeu”

Vai vouă nebunelor, Dumnezeu nu caută la fețele oamenilor ci la sufletul lor! Bărbați și femei sunt egali în fața Lui și în nevinovăție și în vinovăție! Deci ajutați-vă bărbații să vadă lumina din voi pentru ca mai apoi să poată vedea lumina din ei! Astfel veți fi în Iubirea lui Iisus!

Va veni și vremea noastră, când vom ieși din întunericul în care ne-au ținut bărbații noștri prin frică, va veni și vremea noastră când vom cunoaște Iubirea pentru a aduce Pacea!

Dependența

Dependența este necunoașterea de Sine, este nerecunoașterea puterii din Noi, este iluzia golului și căutarea de jucării. Dependența este trăirea fricii și neputinței întunericului prin negăsirea luminii. Dependența este alegerea noastră proastă pentru a trăi “binele” scăpând de suferință. Dependența este glasul lumii care ne ademenește cu miracole în robie. Dependența este urechea surdă la șoapta sufletului cunoscător de Divin, este ochiul orbit de Luna înșelătoare care s-a substituit Soarelui. “Aveți urechi și nu auziți, aveți ochi și nu vedeți!” Dependența este pierderea identității noastre, este iluzia miracolului – surrogatul Fericirii. Dependența crează o stare de “bine” bolnavă și sterilă care ne va face să spunem “mai mult, mai mult” fără a ne putea opune căderii. Căci dacă Fericirea este zborul, libertatea și tinerețea, Dependența este prăbușirea, sclavia și bătrânețea senilă. Dependența este depășirea limitelor bunului simț. Bunul simț fiind natura noastră adevărată, identitatea sine-lui din Adevăr, a sine-lui cunoscător. Deci dependența vine din uitare, negare, din ne-facere (delăsare) – nemișcare, din abandon, din ne iubire (ură), din secretul vinovat, din pierdere, rupere, din frica vieții și din frica morții. Dependența este Necunoaștere sau frica de A Cunoaște. Dependența este Eu-l bolnav, rupt de Sine-le sănătos. Dependența este limita abuzului cel mai cumplit în care noi suntem proprii noștri agresori, pentru a putea poza în victime. Dependența este rătăcirea în întunecata lume a Nimicului din credința de a fi Nimeni. Astfel ne înconjurăm de Nimeni, devenim Nimeni, înghițind tot mai multe Nimicuri. Dependența se vindecă prin Cunoașterea Adevărului. Dacă vei fi putut auzi (cunoaște) Iubirea Luminii, vei putea vedea (cunoaște) Lumina Adevărului.

Am venit pentru Nimeni

Era un Nimeni dar eu nu știam, căci eu aveam atâta Iubire și Fericire încât nu am văzut de propria-m lumină întunericul în care mă atrăgea Nimicul. Am coborât până la el, am pierdut tot pentru un Nimeni. De atunci rătăcesc căutând și găsind doar câte un Nimeni. Uneori am reușit să-l inventez pe Cineva și am fost în fericire. Însă la un moment dat mi se dezvăluia Lumina. Atunci eu vedeam bine. Iubeam un Nimeni, credeam în Nimeni, mă iroseam pentru un Nimeni. Teribil coșmar, cumplit vis. Era trezirea în care îmi vedeam plecarea din Lumină pentru un Nimeni.

Adevărul tău

“Miracolul ține doar 3 zile” sau un an, doi, trei. Sau nici o zi. Miracolul este iluzia frumoasă că nu vrem să vedem (sau nu putem) adevărul dureros. Miracolul este beția cu care ne amăgim pentru a putea merge mai departe. Aici și Acum nu e Nimic, nu e Nimeni, e doar părerea noastră că este Ceva sau Cineva. Cine poate fi când tu ești singur în dansul simțirii tale? Iubești pe Cineva! Dar unde, cine este acel Cineva? Cineva ești doar Tu, restul e doar iluzii. Suferi când descoperi din întâmplare că acel Cineva e doar Nimeni? Fi fericit căci în sfârșit ai găsit Lumina Adevărului. Nu înțelegi că Nimeni era de la început? Descoperi acum și te simți păcălit? Nu te-a păcălit nimeni, căci Nimeni ce-ți poate da decât nimic? Tu ești singurul care te păcălești, tu ești singurul care l-a inventat pe Cineva, care a construit Ceva. Căutând adevărul însă, inevitabil vei găsi Adevărul și lângă tine. Da, te va durea, căci toate adevărurile de pe Pământ dor. Aici și Acum în toate existențele din acest plan, Adevărul este singurul care doare. Adevărul este că tu ești doar Tu-Singur, restul e iluzia miracolului. Adevărul este că nu e Nimeni și Nimic care să poată să-ți aducă ceea ce tu nu ai putea. Iubești și ești fericit că iubești pe Cineva. Dar cine e acel Cineva? Ești fericit doar dacă ți-l inventezi. Însă dacă pui lumina adevărului vei descoperi cu groază că e Nimeni. Iubești ca să iubești, pentru că tu ai Iubire, dar el – Nimeni este separat de tine, el – Nimeni ce-ți poate da? Tu ești Tu, însă Nimeni își are felul lui care nu-ți folosește la nimic. Fericirea este când tu vrei ceva și reușești să ți-l dăruiești, crezând că vine de la Cineva. Asta e fericirea iluzorie, beția. Trezește-te! Vrei Adevărul? Fericirea este când Tu nu îți dorești Nimic, când știi că e Nimeni în jurul tău și că Tu ești singurul care poți să-ți dăruiești oricând ceva, orice ti-ai putea dori. Asta e Fericirea adevărată! Felicitări! Ai scăpat de vis! Acum Ești! Acum știi că tu ești singur în dansul iubirii cu tine, căci cine ai putea să-ți aducă mai mult și mai adevărat decât Tine? Dragul meu, singurul reper care va rămâne colac de salvare în furtuna vremurilor “de apoi” va fi doar Adevărul Tău!

Când voi pleca...

Când voi pleca voi lăsa tristețile, durerile, bucuriile, împlinirile și ... haina. Voi pleca simplu precum am venit, doar cu Iubirea și Lumina în suflet. Mă vor întâmpina frații cu iubire și fericire, întrebându-mă: “Cum a fost în Călătorie?” Eu voi privi în strălucirea lor și le voi spune: “Îngrozitor de miraculos! Am trăit ceea ce Aici, cu Voi, nu voi trăi niciodată! Am trăit Suferința!” Ei mă vor binecuvânta cu iubirea lor, neînțelegând nimic din amintirile mele. “Oh, ferice de tine! Ferici de tine!” Numai Eu

și El vom ști însă că ferice de mine căci am putut trăi miracolul și totuși am reușit să revin Acasă! El îmi va spune: “Bine ai revenit la Noi copile! Acum Știi! Ferice de tine!”

Adio!

V-am iubit ca și cum a-ți fi meritat! V-am crezut ca și cum a-ți fi fost în stare de crezare! V-am sfătuit ca și cum a-ți fi putut înțelege! V-am adus din darurile mele ca și cum le-ați fi prețuit! Sunt în Dezamăgire? Totul a fost în Zadar? Poate că da, poate că nu! Cu siguranța că veți simți însă când toate acestea ne le veți mai avea! Cu certitudine vă va dura golul în care vă veți trezi când Eu vă voi spune Liber Adio! Păcat de păcatul vostru! Înapoia mea toți cei ce m-ați rănit, înapoia mea toți cei ce m-ați înșelat, înapoia mea toți cei ce m-ați furat, înapoia mea toți cei ce nu m-ați cunoscut, înapoia mea lume întunecată, jocul s-a terminat! The game is over! Căci Eu mă întorc în Adevăr, în Iubire și în Tinerețea Veșnică. Căci Eu mă întorc în Lumina Mea! Așa că: ADIO!

Am reușit

Am reușit în sfârșit să înving Lumea! Am reușit să mă smulg iluziei! Nu fără suferință, căci asta e prețul! Dar vă spun: A meritat! Căci această suferință, deși cea mai mare dintre toate cele inventate de lume și întuneric este tot o iluzie! Am reușit să re-văd Lumina, și am știut că am învins. Am încetat căutările, am stopat inventările, am încheiat jocul. Am câștigat! Am primit premiul, premiul cel mare, dat doar învingătorului. Dreptul de a fi în Lumină! Dreptul de a Fi! Dreptul la veșnicia Fericirii! Dreptul la înțelepciunea Adevărului! Dreptul de a fi Iubit din nou de însăși Iubirea! Vă strig în speranța că mă veți auzi, înțelege și crede! Există Iubirea! Eu am reușit! Îndrăzniți cei Nevinovați în Amintire! Curaj cei curați cu Inima! Și voi puteți reuși! Căci eu am reușit!

Pentru voi Oameni

Pentru voi Oameni Mari și oameni mici, pentru voi flori, copaci, munți și ape; animăluțe și păsări, pentru Tine lume, trâmbița sună cu vuie de veselie, căci se aproprie Venirea Lui. Fiecare îl va privi în sinea lui și-l va cunoaște precum îi va fi

puterea. Însă El va fi Unul Singur, Înalt și Strălucitor, căci va fi însăși Lumina. Toate vor pieri pentru a se naște, totul se va întuneca pentru a fi Luminat. Și Frica cea mare se va retrage din fața Curajului; și Luna se va dubla pentru a putea vedea Soarele. Curcubeul se va întinde peste tot Pământul și Poarta cea ferecată se va deschide în Slavă. Cerul și Pământul își vor da mâna pentru a izvorâ fântâna tinereții și bucuriei veșnice. Nimeni nu va mai fi, căci Cineva va ocupa golul și toate stelele se vor aduna într-una singură. Fecioara o va purta în diademă ca semn al Victoriei binemeritate, căci Moartea, Întunericul și Războiul nu vor mai exista. Iubirea își va binecuvânta Pacea și Lumina își va arăta strălucirea Adevărată. Haine de sărbătoare veți îmbrăca voi Oameni care ați reușit să auziți și să vedeți Adevărul. Atunci veți înțelege că El a avut mai multe chipuri de a vi se arăta pentru a-l putea Cunoaște în Adevăr. Cântece de slavă și de fericire se vor ridica din adâncurile tănuite, căci toți și toate vor ști că asta este Noaptea Nunții celei Mari care a Luminat Ziua!

Adevăr, Adevăr, Adevăr!

Este greu? E ușor? Doare? Bucură? Nu contează! Nici nu vă puteți imagina cât de adevărat este Adevărul! Câtă iubire are Iubirea! Și câtă Pace este în Lumină! Sunt plecat ca și cum Aș Fi Acolo, Sunt Aici, ca și cum Aș Fi Plecat!

Adevăr, Adevăr, Adevăr! Toate astea nu sunt miracole! Toate astea sunt Adevărate!

Iubire și Pace vouă!

“Fiți la fel de desăvârșiți așa cum este Tatăl Vostru în Ceruri!”